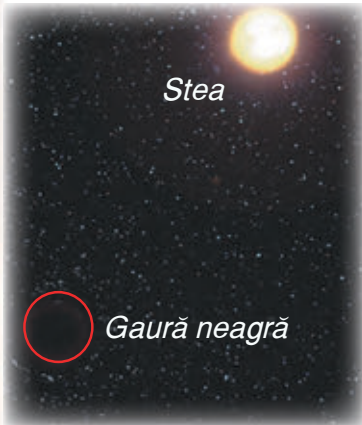


GĂURILE NEGRE

Găurile negre sunt obiecte ciudate prezente în spațiu.
Nu emit lumină. Dimpotrivă, par s-o aspire.



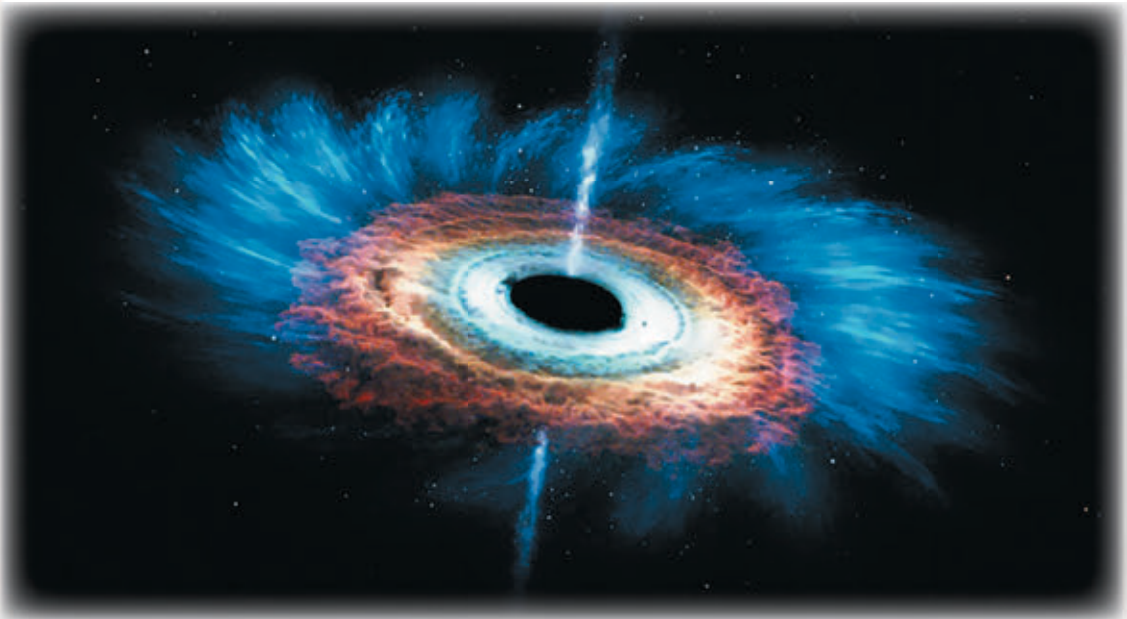
O stea de mărimea
Soarelui este atrasă
de o gaură neagră.



Gaura neagră începe
să aspire steaua, care
își schimbă forma.



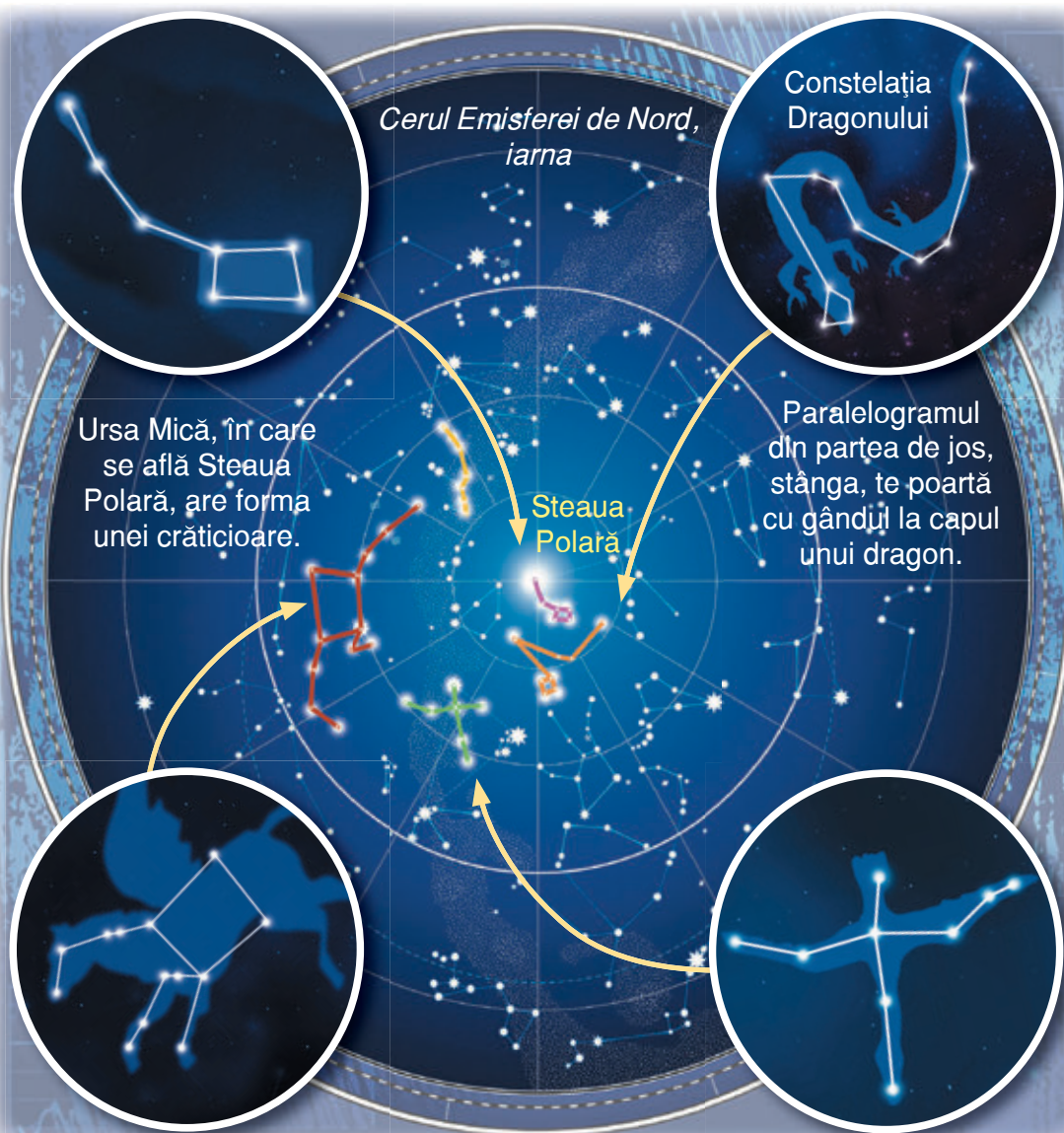
Gaura neagră pare
că prinde steaua și o
înghite puțin câte puțin.



Energia degajată este foarte puternică. Jeturi luminoase sunt răspândite.

CONSTELAȚIILE

Pentru a le găsi pe cer, astronomii și-au imaginat că anumite stele pot fi legate unele de altele. Acestea sunt constelațiile.



Ursa Mică, în care se află Steaua Polară, are forma unei crăcioare.

Constelația Dragonului

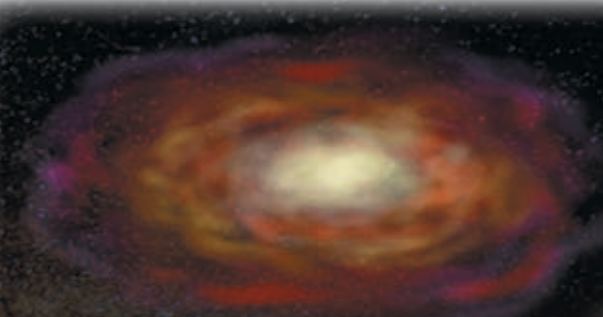
Paralelogramul din partea de jos, stânga, te poartă cu gândul la capul unui dragon.

Constelația Pegas poate fi descoperită după pătratul mare.

Dacă unim cu privirea aceste stele, distingem un fel de lebedă în zbor.

FORMAREA PLANETELOR

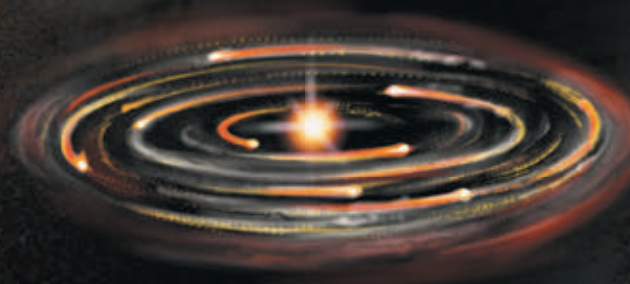
Timp de milioane de ani care au urmat formării Soarelui, planetele au apărut treptat, mai mult sau mai puțin aproape de el.



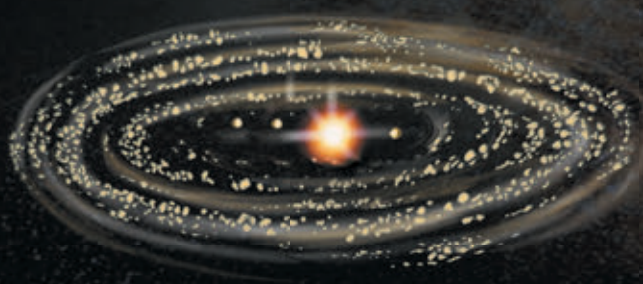
Blocurile de rocă și praful care nu au folosit la formarea Soarelui au continuat să se învârtă și s-au sudat până au format mici bulgări.



Acești bulgări au devenit din ce în ce mai mari, orbitele lor au deviat unele de altele, luând traiectorii diferite.



Au continuat să crească până când au format, după o sută de milioane de ani, niște planete.

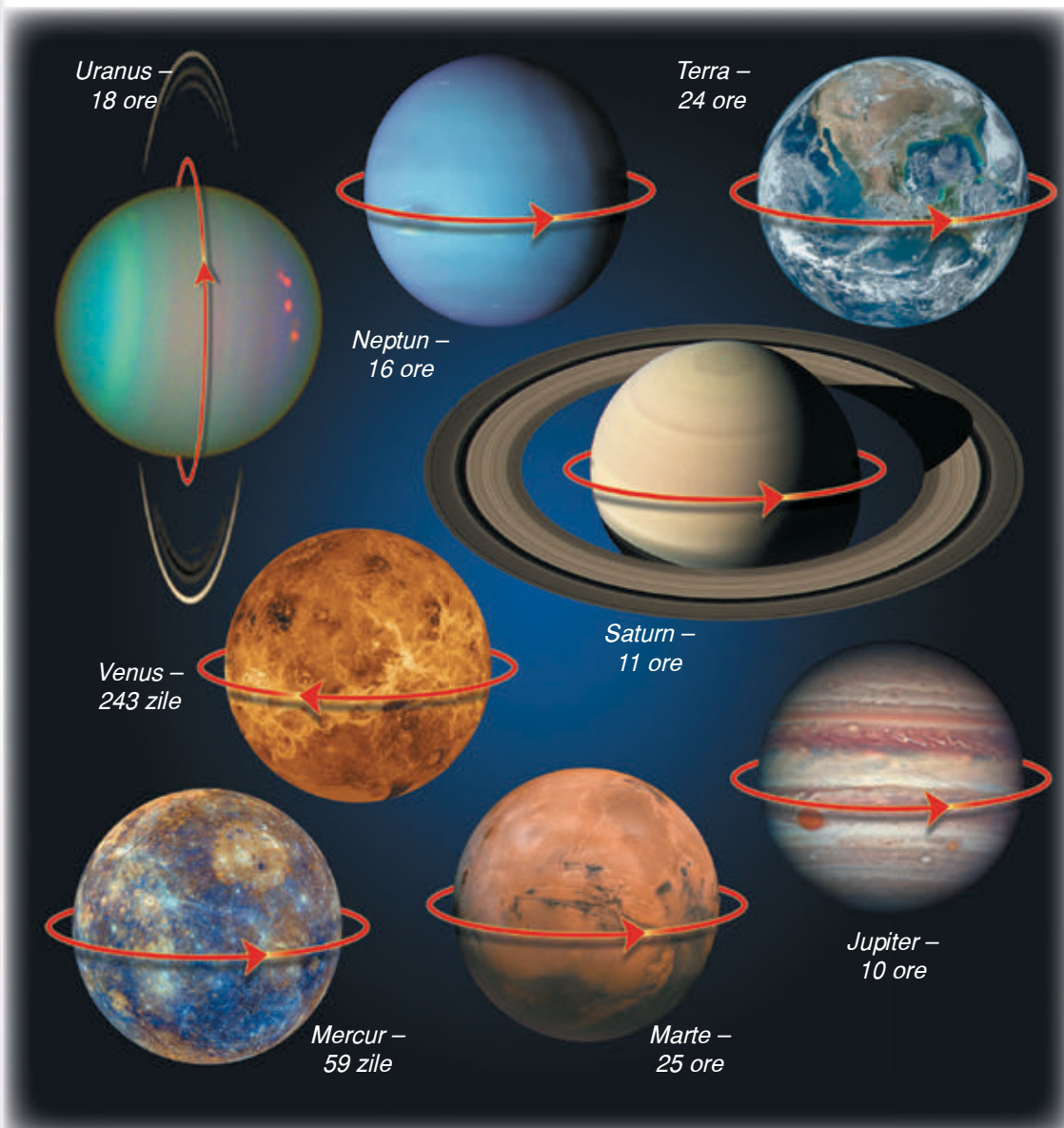


Mult mai departe de Soare, praful și gazul s-au lipit între ele și au dat naștere planetelor gazoase.

Mercur, Venus, Terra și Marte sunt planete telurice: suprafața lor este stâncoasă. Celelalte sunt planete gazoase.

MIȘCAREA PLANETELOR

Cum totul se învâрте în Univers, planetele se învâرت și ele în jurul lor, ca niște titirezi, fiecare în ritmul ei.



Venus este foarte lentă: are nevoie de mai mult timp ca să se învâرتă în jurul ei decât în jurul Soarelui. Jupiter și Saturn sunt mai rapide.

METEORIȚII

Asteroizii sunt uneori atrași de Terra. Când ating solul terestru, capătă numele de meteoriți.

Zdrobindu-se de Terra cu mare viteză, meteoriții mari sapă cratere și ridică nori de praf care întunecă cerul. În ocean, pot provoca tsunami.



Uneori, bucățile de asteroizi se încălzesc traversând atmosfera terestră. Se volatilizează în cer lăsând o dâră luminoasă: este ceea ce numim stele căzătoare.

Terra nu a fost scutită de căderea meteoriților, cu toate că este protejată de stratul atmosferei. Urme de impact sunt vizibile pe sol.



Conform oamenilor de știință, căderea meteoriților mari pe Terra ar sta la originea dispariției dinozaurilor, acum 65 de milioane de ani. Șocul ar fi declanșat incendii, nori de praf și o schimbare violentă de climă.

În ghețarii de la poli, este ușor să descoperi un meteorit.



Craterul Meteor, din Arizona, Statele Unite ale Americii, măsoară 1,2 km în diametru. A rezultat din impactul cu un meteorit.